

въ вълчовия мѣхъ, — хайде, ти ще риташъ мойта топка, а азъ — твойта. Искашъ ди?

Кумчо Вълчо това и чакалъ.

— Искамъ, кумице, какъ да не искамъ! Ама по-рано да закусимъ! И то гореща чорбича. Студено ядене не обичамъ.

Донесли една паница врѣла чорба. Разположилъ се кумчо Вълчо, гребне съ лъжицата си и духа, духа, докато не истине, не хапва. Но лисицата, като се бояла, че врѣлата вода въ мѣха ще изистине, сърбала бързо и съвсемъ си изгорила устата.

— Ехъ, кумице, много си лакома, защо се паришъ! По-полека, време има! — присмивалъ ѝ се вълкътъ.

Скърцала съ зжби кума Лиса отъ ядъ, но нѣмало що, търпѣла. Докато яли, водата въ лисичия мѣхъ изстинала. Скочилъ кумчо Вълчо и замах-

налъ кракъ. Прѣсналъ се мѣхътъ и го залѣлъ съ хладка вода.

— Ама че хубава баня направихъ! — извикалъ кумчо Вълчо. — Хайде, Лисано, сега е твой редъ! Азъ не можахъ да ритна надалече твойта топ-

ка, ама поне я разпукахъ! А ти и това не можешъ!

Разлютила се лисицата на кумчо Вълчовата подигравка, изтирала се съ всичка сила, замахнала съ кракъ и цапъ! — блъснала мѣха, дето билъ скритъ таралежа. Но като го блъснала, тъй изпишѣла отъ болки, че гората екнала. Когато разтворили мѣха,

що ди видятъ. Вжтре седи Ежко-Бѣжко и се подсмива.

Разсмѣли се всички. А кумчо Вълчо отъ радостъ се търколилъ по грѣбъ и извикалъ:

— Ура! Да живѣе спортътъ!

Емиль Кораловъ

